

A portrait of Gheorghe FALCĂ, a man with a beard and mustache, wearing a blue suit and a red patterned tie. He is sitting and smiling, with his hands clasped. The background is a blurred interior with warm lighting and two glowing rectangular light fixtures.

Gheorghe FALCĂ

Fum alb,
fum negru

Cuprins

<i>Reflecții din realitatea imediată</i> de Vasile Dan	7
<i>Prefață</i> de Sever Voinescu	11
Cuvânt-înainte	17
2024, anul lui Avram Iancu	21
Europa în lupta dintre așa-zisul suveranism și adevăratele valori. Ce va alege România?	25
Jacques Delors, arhitect al unei Europe mai unite	30
59 de ani de la moartea lui Winston Churchill. Ce s-a ales de visul său pentru o Europă unită?	33
Salariul minim unic, între dreapta și stânga, între demnitate și capcane ...	37
Despre puterea transformatoare a Uniunii Europene în România	40
Europa trebuie să se poată apăra singură!	44
Mama lui Aleksei Navalnii are dreptate: nu vrem să auzim condoleanțe! ...	48
Ce am făcut pentru aderarea României la Schengen. Scurt raport personal ...	51

Nu sunt de acord cu Comisia Europeană. Salariul minim trebuie să crească în România!	55
România în NATO – două decenii de securitate. Dar e mai mult decât atât! ...	59
Ce am făcut pentru agricultori în Parlamentul European	63
Ce am realizat în Parlamentul European pentru tineri	68
Ce am făcut în Parlamentul European pentru siguranța alimentară a românilor și pentru a proteja fermierii	72
PNL vrea ca România europeană să fie mai puternică și mai prosperă	76
Grupul PPE creștin-democrat din Parlamentul European este singurul care garantează că modul nostru de viață, european și creștin, nu va fi alterat!	79
149 de ani de liberalism românesc – o istorie de succes, o viziune pentru viitor!	83
Emoții, nostalgie, mândrie și recunoștință la meciul de adio al Generației de Aur	86
Am avut dreptate. Pericolul extremist este real	88
Viitorul Europei	91
Sportul de echipă poate aduce beneficii imense României	95
O prioritate pentru Ursula von der Leyen în noul mandat: mai mulți angajați români în instituțiile europene	98
De ce nu cred că pariul lui Macron e un lucru rău	102
Marcel Ciolacu se joacă cu focul!	105
În șase ani, România poate deveni o țară independentă energetic și un exportator net, adică un lider regional	108
Conservatorii britanici se pot salva devenind proeuropeni	111

Oportunitățile României în UE după alegerile din Franța și evoluțiile politice occidentale	114
Pumnul lui Trump	117
Joe Biden intră în istorie	121
Mulțumim, Nicu Covaci!	124
Investițiile strategice pot transforma România în lider regional în industriile de vârf	127
Când stânga conduce guvernarea, fiscalitatea crește	131
Șomajul printre tineri. Cât ține de stat, cât ține de mediul privat și cât ține de tinerii înșiși?	135
Viitorul comisar european desemnat de România	139
O realitate gri, pentru care Marcel Ciolacu refuză să răspundă, deși este primul vinovat!	142
Marcel Ciolacu, un candidat fără o ofertă reală pentru România	145
Provocările integrării tinerilor pe piața muncii din România: nevoia de schimbare!	148
Comisarii europeni: între tehnocrație și politică. Ce priorități va avea noua Comisie	151
Un sprijin vital pentru peste 1,7 milioane de antreprenori și cetățeni români!	155
Agricultura românească este o prioritate pentru PNL și la Bruxelles!	158
Cinci motive pentru care România are nevoie de un președinte liberal	162
Proiectul PNL pentru reindustrializarea României	166

Banii pentru sinistrați, domnule Ciolacu, vin de la UE, nu de la dumneavoastră! Un miliard și jumătate de euro pentru România, din Fondul de coeziune	170
În Austria urmează o perioadă incertă! Ce va însemna asta pentru UE, pentru România și pentru spațiul Schengen	173
Un an de la atentatele din 7 octombrie 2023. Este pacea posibilă în Orientul Mijlociu?	177
Raportul Draghi și viitorul competitivității europene: un plan pe care România nu își permite să îl ignore (I)	181
Raportul Draghi și viitorul competitivității europene: un plan pe care România nu își permite să îl ignore (II)	187
Maia Sandu, singura garanție a unui viitor liber și prosper pentru Republica Moldova	192
De ce cred că Trump ar putea să câștige	195
Societatea vie – proiectul „România 2035“. Ordine în țară, ordine în stat	200
Helmuth Duckadam, eroul modest care ne-a arătat că imposibilul poate deveni realitate	205
Dacă vrem o Românie puternică, europeană și dezvoltată, partidele de dreapta trebuie să se unească! Iată cum	208
România în Schengen – o victorie pentru români! Care este următorul pas	213
Comunicarea, scutul democrației în fața extremismului și a propagandei	217
Profesorul Daniel David – un lider proeuropean care înțelege România și românii. Cinci argumente pentru o discuție urgentă și necesară	221
Un parlament nou, întrebări vechi: ce aduc extremiștii României?	225
Jimmy Carter: 100 – o viață care a luminat vreme de un secol	228

Reflecții din realitatea imediată

Mă simt obligat să previn cititorul încă de la început: nu am fost și nu sunt un om politic. Nu am scris niciodată politic. Nu o fac nici acum. Sunt îngropat în schimb, cum s-ar zice, până peste cap în litere. Adică în literatură. Prefața aceasta este o provocare a autorului – europarlamentarul arădean Gheorghe Falcă, fost primar al Aradului în mai multe legislaturi și lider politic – făcută unui scriitor de la peluza vieții politice. Ce înțelege acesta din articolele sale politice publicate mai întâi într-un ziar (*Adevărul*)? Se pare că-s somat să spun. Recunosc, e un curaj și din partea celui care întreabă, dar și din partea celui care răspunde. Încerc să fiu onest. Nu înainte de a mai preciza ceva. Cei mai mulți oameni politici – și nu doar cei de astăzi, de după 1989 – își scriu memoriile, aflați la apogeul carierei lor politice, care a lăsat nu doar cununi pe capul lor, ci și cicatrici, unele adânci. Dar nu atât pentru a nu se uita evenimente mărețe pe care le-ar fi provocat sau măcar nășit, cât pentru a-și asigura *post factum* un apus agreabil, dacă nu glorios al propriei cariere. Dar scrisul lui Gheorghe Falcă nu are mai deloc conotații confesive. Gustul și ținta lui sunt oarecum racordate la o realitate imediată. A zilei. Internă și externă. E acolo o intenție explicativă, nu de justificare, a ceea ce se întâmplă în lumea noastră internă, românească,

dar și în cea din afara ei, europeană. A Uniunii Europene. Desigur, opțiunile autorului se fac transparente, fără echivoc, în articole. Și se justifică cât se poate de mult. Alături autorul glosează istoric, la personaje și la evenimente românești și străine memorabile. De exemplu, discută despre Avram Iancu, un erou tragic al neamului, dar și despre Winston Churchill, ori, în termeni extrem de îndrăzneți, despre Donald Trump și Vladimir Putin.

Gheorghe Falcă glosează pe marginea provocărilor la zi politice, românești, dar și mai larg europene, cum ar fi noua stafie a „suveranismului“, care dă iama peste tot. Inclusiv în România. Dar nu mai puțin intens în Ungaria, Italia, chiar și în Franța și Germania. Un fenomen care s-a coagulat repede, și la noi, în partide politice sonore în vorbe, clișee, lozinci, dar și în fapte reprobabile: AUR, SOS, POT. Gheorghe Falcă confruntă ideile lor contondente cu realitatea bine filtrată la Bruxelles, în Parlamentul, Comisia și Consiliul European. Asemenea idei nu sunt la periferia opțiunilor politice în UE, ci în contradicție clară cu cele fondatoare: de democrație, unitate, libertate, liberă circulație și comerț așijderea.

Am fost surprins să văd că autorul, Gheorghe Falcă, rezonează cu empatie la gândirea și practica unor iluștri europeni de vocație primă, fondatori precum Jacques Delors, cel care a condus Comisia Europeană între 1985 și 1995. Deși era de stânga politică, autorul nu ezită să evoce calitățile și opțiunile sale politice excepționale. Cu priză și atașament ideatic, Gheorghe Falcă îl invocă pe un monstru sacru al Europei din secolul XX, Winston Churchill, stins din viață la 90 de ani, în 1965, nu înainte de a lua un surprinzător Premiu Nobel pentru... Literatură (1953)! Erou

în cele două războaie mondiale, pionier al Europei Unite. „Azi facem parte din ceea ce Winston Churchill descria în 1946 ca fiind o familie europeană bazată pe justiție și libertate, o familie în care suntem sute de milioane de oameni (...) capabili să regăsească micile bucurii ale vieții, dar și speranța, cea care face ca viața să merite să fie trăită din plin!“, afirmă Gheorghe Falcă. Nu vreau să intru prea adânc în reflecțiile autorului la evenimente politice și personalități interne și externe din imediata actualitate. Nu am suficientă aplecare și instrumente specifice de a le măsura intensitatea și consecințele asupra vieții noastre curente și de viitor. Dar nu pot să nu rămân surprins plăcut când un politician român de astăzi are curajul să spună: „În ultimele zile, presa globală a preluat și a rostogolit un mesaj neinspirat și transmis foarte stângaci de către Donald Trump, dar adresat alegătorilor săi americani, cărora le explica faptul că, dacă anumite țări membre NATO nu și-ar îndeplini obligațiile financiare (el le-a numit facturi) față de alianță, el i-ar încuraja pe ruși să le atace... De fapt, Trump se lauda în fața alegătorilor săi din Carolina de Sud.“ Alteori dăm în carte peste unele reflecții dostoievskiene, așa zice. Iată-le: „Ce rost au cuvintele în fața crimelor unui monstru precum Putin? Ce alinare pot aduce familiei lui Navalnii? Ce speranță mai pot da oamenilor care încă nădăjduiesc în libertate și în democrație? Nu, oameni buni, nu este vremea condoleanțelor acum, ci a faptelor! Putin nu este doar un criminal de război, ci și un ucigaș de drept comun care va trebui să plătească, personal, pentru crimele sale.“ Puțini oameni politici români de astăzi, aflați în funcție – *nota bene!* –, ar mai îndrăzni asemenea cuvinte.

În fine, multe articole din carte sunt un fel de rapoarte, *pro domo*, ale europarlamentarului autor.

Și această nouă apariție editorială a lui Gheorghe Falcă mizează nu pe o substanță literară, sofisticată, în fond și expresie, ci pe o realitate concretă, imediată, nu o dată dură și provocatoare. O realitate deopotrivă românească, europeană, a lumii înseși.

Așadar, avem în față o carte a unui om politic care-și deconspiră fără ezitare ideile, unele inconfortabile, altele trăite și de alții, dar pentru ei ascunse, tainice.

O carte de citit!

Vasile Dan

Prefață

Așa cum ne-a obișnuit și în anii trecuți, Gheorghe Falcă adună în volum comentariile politice pe care le-a publicat pe parcursul anului 2024 în blogul său, de pe site-ul cotidianului *Adevărul*. Citindu-le strânse împreună, îmi dau seama că proiectul exista de la bun început. Cred că Gheorghe Falcă a scris fiecare text gândindu-se că trebuie să reacționeze relevant în cotidian, dar și că bătaia textului trebuie să fie, totodată, mai lungă. Astfel, textele au fost scrise cu un plus de responsabilitate și intensitatea lor polemică a fost redusă la minimum prin preocuparea de a găsi, în evenimentele la zi, anvergura duratei lungi. Aș spune că textele astfel scrise se împlinesc abia acum, puse împreună. Avem, așadar, în această carte reacțiile unui om politic încercat, cu multă experiență, la evenimentele și provocările politice ale anului 2024, scrise în timp real, cu privirea spre viitor. Gheorghe Falcă știe că două poveri mari are un om politic: să dea socoteală azi și să construiască în viitor. Într-un fel, acest volum se întemeiază astfel.

Anul 2024, cel cuprins între paginile acestei cărți, a fost un an nebun pentru România. A fost anul în care am ajuns, politic și economic, la faliment. De decenii, România este lovită de incompetența și de hoția elitei sale politico-administrative. Ei

bine, în 2024, România pare că a căzut răpusă de aceste lovituri. Ca un boxer – altfel, bun încasator – care nu s-a mai putut ține pe picioare de atâtea lovituri primite, țara nu a mai putut să stea în picioare în fața propriilor politicieni, democratic aleși. Au doborât-o!

Anul 2024 a fost cel în care dezechilibrele economico-financiare au ajuns de negestionat, nu pentru că a fost vreo criză globală, nu pentru că vreo conjunctură sau vreo ciclicitate ne-a aruncat în spirala căderii, ci pentru că oamenii politici care ne-au condus, inclusiv cei din partidul lui Gheorghe Falcă, le-au produs cu o uimitoare inconștiență.

Anul 2024 a fost cel în care partidele care domină scena politică de un deceniu sau mai mult au fost spulberate în alegerile prezidențiale, iar reluarea acestor alegeri, în 2025, a marcat încă și mai apăsător refuzul categoric al cetățenilor români de a mai accepta candidați ai acestor partide. Eșecul acestui Crin Antonescu este de-a dreptul epic. Susținut de trei partide care, împreună, alcătuiesc 42% din Parlament, dețin peste 60% din administrația publică locală și dețin absolut toate președințiile de Consilii Județene, partide care alcătuiesc și arcul guvernamental, cheltuind de departe cel mai mare buget de campanie din istoria tuturor alegerilor din România, candidatul Crin Antonescu nu a ajuns nici măcar în turul al doilea, fiind devansat de doi candidați percepuți drept „antisistem“. Mai puternic refuz electoral decât acesta nu cred că s-a înregistrat vreodată în istoria noastră electorală. Iar faptul că cele trei partide, clasice deja, au produs acest candidat e cea mai bună dovadă că, democratic vorbind, sînt ofilite și departe de societate.

După acest 2024, 2025 ar trebui să fie anul în care începe o resetare majoră a sistemului politic ca atare și a modului de guvernare a țării. Anul 2024 ar fi, deci, anul unei rupturi istorice. Lucide, notele lui Gheorghe Falcă sînt, totuși, calme, temperate. Dramatismul descris în cîteva rînduri de mine nu se simte în textele autorului, dar realitatea nu este respinsă, ci, dimpotrivă, recunoscută. Gheorghe Falcă simte și el că trăim vremuri de mari schimbări, dar nu e genul să se lamenteze, să se minuneze sau să se entuziasmeze de acestea. Gheorghe Falcă înțelege și caută. Nu a fost niciodată părăsit de optimism și nici acum, vedem bine, nu este.

Am mai spus-o și cu alte ocazii – una dintre marile calități ale lui Gheorghe Falcă este un soi de frumoasă încăpăținare de a plănui viitorul chiar și atunci cînd acesta pare de neplănit. Faptul că Gheorghe Falcă a făcut o asemenea meritorie carieră politică și administrativă într-un mediu care trăiește de pe o zi pe alta, în care oamenii politici își găsesc direcția după instinct și niciodată după un plan, un mediu în care psihologia bate rațiunea, este uimitor. Dar și pilduitor. Semn că, oricît ar fi de furtunoase timpurile, va fi mereu loc pentru calculul lucid și optimist.

Citind această carte, vedem că, pentru Gheorghe Falcă, teribilul 2024 a început cu o evocare a lui Avram Iancu și s-a încheiat cu o evocare a lui Jimmy Carter. Într-un fel, acestea sînt coordonatele politice pe care se mișcă Gheorghe Falcă: la latitudinea simțirii, un mare patriot român, un erou autentic, fundamental pentru identitatea noastră națională, de altfel înmormîntat la doi pași de locul nașterii sale, și la longitudinea gîndirii, un președinte american creștin. Între Iancu, un veritabil apostol

al românismului, și Carter, pastorul de la Casa Albă, se adună gândurile lui Gheorghe Falcă, toate mergând în aceeași direcție pragmatică: trebuie să existe o cale spre ieșire, spre mai bine.

Scrisă în cea mai mare parte de la Bruxelles, cartea mărturisește efortul politic și conceptual pe care Gheorghe Falcă îl face ca să rămână un patriot român deschis spre lumea tot mai globalizată de care România are tot mai multă nevoie. M-am întrebat adesea dacă poți să fii un europarlamentar atât de activ în spiritul UE și să rămâi relevant în plan național sau chiar local. Mărturisesc că eforturile multor europarlamentari de a rămâne cumva relevanți în România îmi par un pic ridicole. Anii de Parlament European te cam „depeizează“. Mă gândesc inclusiv la ambiguitatea, uneori tensionată, a naturii mandatului. Parlamentarul european nu își reprezintă țara, ci îi reprezintă pe alegătorii săi, care nu sînt deloc toți românii, ci o parte dintre ei, și anume o mică parte dintre ei. Cea mai mare parte a alegătorilor români resping lista pe care europarlamentarul e ales, așadar el nu are la Bruxelles sau la Strasbourg un mandat național. Și totuși, așteptarea generală, inclusiv a majorității care nu l-a votat, este să „țină cu România“ și să reprezinte România, „că de aia te-am trimis acolo“. Așa se și laudă în țară europarlamentarii – cu ce au făcut ei la Bruxelles sau la Strasbourg pentru România. Nu pentru Europa, așa cum ar trebui. Mă grăbesc să spun că această ambiguitate se regăsește în fiecare dintre toate cele 720 de mandate din Parlamentul European, nu doar în cele 33 ale românilor. În ceea ce-l privește, Gheorghe Falcă îmi pare un exemplu bun de clarificare a acestei ambiguități, iar cartea aceasta o dovedește din plin. Integrarea României în Uniune, pare a ne spune Gheorghe Falcă, înseamnă și integrarea problemelor României în problemele Uniunii, în sensul că soluția

problemelor noastre are, întotdeauna, o dimensiune europeană. Până una-alta, dinspre Uniunea Europeană ne-au venit soluții sau o parte dintre soluții, și nu probleme.

Am citit, în timp, cam toate cărțile autorului Gheorghe Falcă. Pe unele le-am și însoțit cu câte un cuvânt preliminar. Este vreo diferență între aceasta și celelalte? Îmi pare că da. În această carte îl simt pe Gheorghe Falcă un pic mai înțelept, în sensul că reușește să găsească, parcă într-o și mai mare măsură, resursele viitorului în trecut. Liberalul Falcă devine tot mai conservator. Apoi, am impresia că această carte are un ton un pic mai melancolic – referințele la figurile istorice majore ale Europei și ale lumii sînt mai multe și de aici impresia că istoria cea mare, Istoria, îl interesează din ce în ce mai mult pe autor. Istoria devine pentru Gheorghe Falcă o problemă de destin, iar destinul nu e scris în stele, ci stă, în mare măsură, în mîna noastră.

Îmi vine în minte acum, nu știu de ce, o întâmplare. Pe vremea cînd făceam politică împreună, în același partid – desființat, din păcate, urmare a uneia dintre cele mai mari prostii politice din istoria ultimilor 35 de ani! –, s-a întîmplat să ajung la sediul bucureștean al partidului pentru o ședință odată cu Gheorghe Falcă. Eu am intrat pe jos în curtea din Modrogan și Ghiță a intrat cu mașina, încet, pe lîngă mine. Ne-am salutat prin gesturi și, cîteva secunde mai tîrziu, am ajuns în parcare din fața clădirii îndreptîndu-mă spre intrare. Ghiță parcase mașina și era încă în scaunul șoferului. Nu vorbea la telefon, nu înțelegeam de ce stă în mașină, și i-am făcut semn să mergem împreună. Mi-a făcut semn să stau puțin. Am rămas în fața mașinii lui privindu-l, mă așteptam să coboare, dar nu se mișca din scaun. I-am făcut din mână: „Hai odată!“ Mi-a făcut semn să mai stau

puțin. Am stat, dar Ghiță nu s-a dat jos. Schimbul de semne s-a repetat de câteva ori și, într-un târziu, a deschis portiera și a ieșit. „De ce ai stat în mașină? Vezi că te aștept..“ Mi-a răspuns: „Ascultam o predică a lui Billy Graham și nu m-am putut desprinde pînă nu s-a terminat.“ „Amin!“ am șoptit. „Amin!“ mi-a răspuns. În acea ședință, Ghiță Falcă a prezentat un plan de organizare a comunicării partidului.

Nu știu de ce alchimia misterioasă a memoriei mi-a readus tocmai acum în minte această întâmplare. Poate pentru că fumul alb urmează mereu fumului negru, iar după fumul alb nu mai urmează nimic, căci fumul alb încheie toate incertitudinile.

Sever Voinescu

Cuvânt-înainte

Această carte cuprinde o parte dintre gândurile și întâmplările la care am fost martor într-o perioadă dificilă și complicată: 2024. Pentru mine, marchează sfârșitul unei etape, dar deschide totodată un drum pe care îmi propun să-l continui cu convingerea că fiecare gest, fiecare decizie și fiecare cuvânt contează și pot lăsa urme. Un vechi proverb spune că „Viața este ca un fum: se risipește repede dacă nu e transformată în lumină și fapte bune“. Și tot o vorbă înțeleaptă spune că „Minciuna poate cumpăra doar fum“, în timp ce adevărul rămâne și dă sens trecerii noastre.

Am continuat, așa cum am promis, să fiu un observator atent al societății și al evoluției sale, din postura de europarlamentar ales pentru al doilea mandat să reprezinte țara la Bruxelles. Am pornit la drum, în acest demers jurnalistic, cu intenția de a fi un martor al timpului meu și de a surprinde ceea ce cred că merită reținut și înțeles: faptele, dar în mod special sensul lor. Aproape săptămânal, am publicat analize asupra evenimentelor cu cea mai mare semnificație și cu ecouri asupra comunității noastre. Privind retrospectiv, consider că am atins toate domeniile: politic, economic, educație, viață socială, punându-le în context și oferind repere pentru realitatea imediată.

S-au împlinit mai bine de patru ani de când colaborez cu jurnaliștii de la *Adevărul*. În primii ani, am publicat editorialele în volumele: *Lumini și umbre*, respectiv *În alb și-n negru*. Am continuat să scriu și am grupat analizele care au urmat în acest nou volum, pe care am ales să îl public sub titlul *Fum alb, fum negru*. De ce acest titlu? Pentru că, din punctul meu de vedere, trecerea la cele veșnice a Papei Francisc și alegerea noului Papă au fost, fără îndoială, unul dintre momentele cu cea mai puternică încărcătură simbolică ale anului 2025. Fumul alb, semnalul acceptării unui nou lider spiritual, a marcat un episod religios intens, un moment de speranță pentru milioane de oameni. Aproximativ 17% din populația lumii este catolică, dar mergând mai departe de statistici, religia și credința sunt definatorii pentru aproape toți oamenii. Moartea Papei și alegerea succesorului său au devenit astfel evenimente globale, încărcate de semnificații morale, sociale și politice. Fumul alb și fumul negru, simbolurile tradiționale ale conclavului, au căpătat un sens mai larg, reflectând starea lumii. Fumul negru al conflictelor de la granițele Uniunii Europene, de la granița României, a fost mereu prezent în analizele mele. Nu putem ignora tragedia umană și valorile de nesiguranță pe care le provoacă. Dar, în același timp, am încercat să arăt cum solidaritatea, sprijinul pentru refugiați și unitatea europeană pot aduce, la rândul lor, fum alb – adică o direcție spre pace și stabilitate, speranță și continuitate a valorilor.

Titlul volumului este, așadar, o cheie de interpretare a lumii în care trăim, pentru că între fumul alb și fumul negru se desfășoară existența noastră, cu momente de lumină și de întuneric, cu decizii care pot aduce progres sau regres.

În logica acestui simbolism am decis să privesc și anul 2024. Un an al alegerilor, pe care le-am abordat dincolo de procedurile tehnice, le-am privit ca pe niște momente esențiale ale politicii de țară, în ideea în care pericolul extremismului chiar a fost unul real! Și aici, alegerea între „fum alb“ și „fum negru“ a fost prezentă. Am scris despre frământările, dar și despre șansele pe care le aduce fiecare vot, despre felul în care, la nivel colectiv, putem opta între fum alb și fum negru, între construcție și stagnare, între încredere și neîncredere. Sunt momente în care politica iese din calculele reci și se transformă într-un exercițiu de speranță colectivă, în care direcția viitorului se decide printr-o alegere simplă, dar încărcată de consecințe. Cu mențiunea că semnalul dat de alegătorii care au votat cu extremele, într-un număr suficient de mare, nu poate și nu trebuie să fie ignorat. Acei oameni au spus ceva, au semnalat ceva, iar ei trebuie auziți.

Privind în urmă, multe dintre articolele scrise în 2024 se leagă inevitabil de bilanțul primului meu mandat de europarlamentar. Le-am transmis cititorilor informații concrete despre dezbaterile de la Bruxelles și despre felul în care acestea se răsfrâng asupra țării noastre. Am fost parte a demersurilor privind aderarea României la Schengen, un succes la care am muncit multă vreme. Am susținut proiecte care sprijină munca agricultorilor, am adus îmbunătățiri legislației privind educația, m-am regăsit în vocea tinerilor, pentru că vocea lor contează, pentru că în ei se află garanția viitorului. Am susținut proiecte care să le ofere șanse mai bune pe piața muncii, acces la burse și programe europene, dar și încrederea că merită să rămână și să construiască acasă. Aceste teme, aparent tehnice, au fost pentru mine în primul rând teme apropiate sufletului meu, pe care le-am abordat cu gândul la fiica mea, la ceea ce va însemna viitorul ei și al colegilor ei de generație.

Faptul că am câștigat un nou mandat de europarlamentar este șansa mea de a continua aceste politici și de a demonstra că fumul alb al deciziilor constructive poate învinge fumul negru al neîncrederii, care otrăvește aerul și spiritul comunităților.

Le mulțumesc colegilor și colaboratorilor mei, care au fost parte din acest efort constant. Le mulțumesc jurnaliștilor și celor din redacția *Adevărul* pentru parteneriatul onest și pentru spațiul acordat unor texte scrise cu dorința de a aduce echilibru într-o lume marcată de excese și de zgomot.

Mai presus de toate, îi mulțumesc familiei mele, care mi-a fost aproape în fiecare zi. Sprijinul, răbdarea și dragostea primită au fost adevăratul meu fum alb. În momentele de oboseală, de îndoială sau de tensiune, fiica și soția mea au fost cele care mi-au reamintit de ce merită să continui.

În definitiv, viața noastră se consumă între fum și cenușă, iar ceea ce rămâne dincolo de această fragilitate este sensul pe care reușim să-l dăm faptelor noastre. „Deșertăciunea deșertăciunilor“, cum spune Scriptura, este avertismentul că nimic nu are valoare dacă nu lăsăm în urmă, și pentru ceilalți, un orizont unde iubirea și speranța să fie biruitoare.

Gheorghe Falcă

4 ianuarie 2024

2024, anul lui Avram Iancu

Anul 2024 a fost instituit „Anul Avram Iancu“, printr-o lege inițiată de PNL și promulgată de președintele Klaus Iohannis în iulie 2023.

„Născut în 1824, Avram Iancu avea să devină la doar 24 de ani, în 1848, figura principală în ceea ce privește coagularea și cristalizarea doleanțelor românilor, precum și organizarea rezistenței acestora împotriva forțelor contrare intereselor populației românești din Ardeal“, se arată în expunerea de motive a legii.

Crăișorul Munților, așa cum a rămas în memoria poporului său, a fost unul dintre marii revoluționari de la 1848 din Transilvania, care era stăpânită la acea vreme de maghiari și de Imperiul Habsburgic. Avocat, el a luptat pentru drepturile românilor și a militat împotriva anexării Transilvaniei la Ungaria.

Alături de alți intelectuali transilvăneni, a organizat adunarea din 3-5 mai de la Blaj, unde a solicitat respectarea poporului

român ca națiune distinctă, reprezentarea în Dietă, desființarea iobăgiei, înființarea de școli românești în toate satele și orașele, folosirea limbii române în administrație și acordarea libertății politice și egalității civice tuturor popoarelor din Transilvania, fără deosebire.

A fost decorat de către Franz Joseph, decorație pe care a refuzat-o în mod repetat, și de către țarul Nicolae I.

Avram Iancu a murit în 1872, la 48 de ani, fiind înmormântat la Țebea, unde au loc anual manifestări de comemorare.

Sunt, în mod evident, multe de spus despre Avram Iancu, despre Revoluția de la 1848, despre lucrurile pe care le-a făcut posibile mai târziu, însă aș vrea să rețin aici, într-un spațiu restrâns, doar câteva aspecte.

La fel ca Răscoala lui Horea, Cloșca și Crișan, care a avut loc cu 64 de ani înainte, Revoluția condusă de Avram Iancu arată clar existența nu doar numerică a românilor transilvăneni – știm din toate datele oficiale de atunci, probabil cosmetizate oricum, că românii erau mult mai numeroși –, ci și a unei societăți vii, active, a unei societăți românești care, în ciuda a secole de asuprire, de iobăgie, de clacă, de abuz, de hărțuire, de interzicere a celor mai multe drepturi, a reușit să nască și valori, și voințe, și conștiințe.

Anul 1848 a fost, în multe locuri, anul tinerilor, al sacrificiului lor, la fel cum a fost și Decembrie 1989. Este, acum, destul de greu de conceput cum poate să reușească un tânăr de 24 de ani ce a reușit Crăișorul Munților, dar dacă ne uităm în jur, în zilele noastre, vedem o mulțime de tineri realizând lucruri extraordinare.

Mi se pare un detaliu extrem de important. De revoluții, slavă Domnului, avem nevoie din ce în ce mai rar, dar privind la Avram Iancu, și tinerii de azi, și nu doar ei, îl pot lua model, la fel cum au făcut acum câțiva ani, când au ieșit cu sutele de mii pe străzi pentru a apăra statul de drept!

În primul rând, cred eu, Avram Iancu este un model de conștiință națională, un motiv de mândrie și recunoștință pentru toți cei care au luptat, unii cu prețul vieții, pentru a îndrepta istoria, pentru a ne face posibili pe noi, cei de azi!

În al doilea rând, e un model de conștiință civică, de sens al datoriei, al lucrului bine făcut de fiecare la locul său, de respect pentru reguli și de promovare și recunoaștere a valorilor, a creativității, a inițiativei.

Cred, așadar, că trebuie și că putem să îl facem pe Avram Iancu și mai relevant pentru cei tineri.

Nu în ultimul rând, exemplul lui Avram Iancu ne duce cu gândul spre viitor.

Consider că avem toate motivele, ca români, să fim mândri de noi înșine, de istoria noastră, de eroii noștri, de moștenirea noastră. Dar pe baza acestei istorii, consider, de asemenea, că avem toate motivele de a ținti cu ambiție spre viitor, de a ne consolida rolul și locul nostru în Europa, casa noastră.

Aud mereu comentarii legate de trecutul nostru și nu pot să nu mă gândesc la Polonia, desființată de vreo două ori, la Franța, umilită și ocupată de naziști, și să îmi dau seama că nu trebuie să avem în mod obiectiv niciun fel de complex. Dimpotrivă.

De aceea, faptul că anul acesta celebrăm două secole de la nașterea lui Avram Iancu într-o Românie unită, independentă, europeană, democratică și tot mai prosperă ne arată de unde am pornit, unde am ajuns, dar și unde vom putea fi mai departe, în următoarele decenii.

Tocmai datorită jertfelor eroilor noștri, precum Avram Iancu, care și-a dedicat viața poporului său mai mult decât sieși, nu doar credem, ci știm că avem motive de optimism pentru un viitor mai bun, știm că țara aceasta naște și va naște în continuare și valori, și voințe, și conștiințe.

Să le mulțumim așadar celor care ne-au făcut ce suntem și să avem încredere în noi toți ca români.

Gheorghe Falcă glosează pe marginea provocărilor la zi politice, românești, dar și mai larg europene, cum ar fi noua stafie a „suveranismului“, care dă iama peste tot. Inclusiv în România. Dar nu mai puțin intens în Ungaria, Italia, chiar și în Franța și Germania. Un fenomen care s-a coagulat repede, și la noi, în partide politice sonore în vorbe, clișee, lozinci, dar și în fapte reprobabile: AUR, SOS, POT.

Gheorghe Falcă confruntă ideile lor contondente cu realitatea bine filtrată la Bruxelles, în Parlamentul, Comisia și Consiliul European. Asemenea idei nu sunt la periferia opțiunilor politice în UE, ci în contradicție clară cu cele fondatoare: de democrație, unitate, libertate, liberă circulație și comerț așijderea.

Vasile Dan

Gheorghe Falcă înțelege și caută. Nu a fost niciodată părăsit de optimism și nici acum, vedem bine, nu este.

Am mai spus-o și cu alte ocazii, una dintre marile calități ale lui Gheorghe Falcă este un soi de frumoasă încăpăținare de a plănuși viitorul chiar și atunci când acesta pare de neplăcut.

Sever Voinescu

